

Karel & Joop

Opgemeten en ontleed

Het is stil in de stallen, de diervverzorgers zijn naar huis en ook het werk van de onderzoekers zit er op voor vandaag. In de lange gang zijn in het schemerlicht nog de sporen te zien van het schrobben. De geur van de dieren is vermengd met die van vers zaagsel en zeep. Zacht klinkt het geluid van een radio die in de aangrenzende kamer staat te spelen. De verlichting in de stallen is net uitgegaan en geritsel verradt de ratten die daardoor wakker geworden zijn.

Terwijl Joop op zijn rug aan een brokje ligt te knagen, zit Karel wat stil naar de deur te kijken. 'Heb jij geen honger?' vraagt Joop met volle mond, als hij Karel ziet zitten. 'Ach dat komt straks wel. Herinner jij je de stukjes nog van de hokjesvrouw in de biotechniek. Ze beschreef daarin de biotechnici en de proefdierdeskundigen.' 'Ja, en..?' zegt Joop en knaagt gestaag door, 'er wordt zoveel geschreven in de biotechniek maar om daar nou je eten voor te laten staan.'

'Nou ik dacht als je de biotechnici en de proefdierdeskundigen hebt gehad, wat is dan de logische volgende groep om op te meten, te ontleden en doorgronden?'

'Huh, wij? Dat meen je toch niet. Dat ontleden doen de biotechnici al en ons doorgronden daar zijn de onderzoekers al jaren mee bezig.'

'Nee Jopie, ik bedoel het in figuurlijke zin. De hokjesvrouw zal proberen ons als groep te beschrijven. Ik zie het al helemaal voor me. De hokjesvrouw op zoek naar de laboratoriumrat. Wat doen ze, hoe noemen ze zichzelf, dat soort zaken.'

'Pfff, wat een vragen als ik net even lekker aan mijn ontbijt bezig ben. En om die vragen meteen maar even te beantwoorden, ik ben dus aan het ontbijten en ik noem mijzelf Jopie, klaar!'

'Hè Jopie, doe toch eens even serieus. Het gaat niet om jou maar om ons, als groep. Hoe zien wij onszelf. Ik zou zeggen, als intelligente, vriendelijke, goedmoedige wezens die misschien wel tegen wil en dank hun leven wijden aan de wetenschap.'

'Je vergeet onze moed, heldhaftigheid, tomeloze energie, humor en niet te vergeten mijn prachtige sportbody,' voegt Jopie gedienschtig toe.

'Aan jou heb ik ook helemaal niks,' klaagt Karel en gaat dapper verder met zijn tekst voor de hokjesvrouw.

'Hun aanzien in de maatschappij is in de loop der tijd gestegen. Waar er vroeger neergekeken »

Er valt altijd
wel iets
te schrijven
over je
vakgebied.
Zet het op
papier en
mail het
naar:

redactie.biotechniek@gmail.com

biotechniek

BIO
PERT
www.BioXpert.nl

Uw onderzoek in goede handen.
BioXpert adviseert, faciliteert en ondersteunt
uw in-vivo onderzoek.

BioXpert biedt de volgende services:

- Kolonie beheer
- Contract onderzoek
- Cryopreservatie
- Rederivatie
- Chirurgische services
- Biologische producten
- Training
- en meer...

E-mail: info@BioXpert.nl
tel: 0486-463303

werd op de proefdieren en waar men vroeger nauwelijks in het dier geïnteresseerd was, is er nu een hype om de psyche van het beestje te doorgronden. Medelijden en bescherming zijn nu de woorden die vaak met dit volkje geassocieerd worden. Zo, dat kan ze zo overnemen!’ Karel kijkt zelfvoldaan om zich heen en op dreef gekomen gaat hij verder, ‘Kom op Joop, denk eens mee, waar zijn we trots op, hoe zien anderen ons.’

En bij gebrek aan reactie gaat hij verder, ‘ikzelf ben bijvoorbeeld trots op wat we bereikt hebben in de wetenschap. Ik denk dat er ook best veel veranderd is maar dat er nog een lange weg te gaan is. Waar er vroeger nauwelijks onderscheid gemaakt werd tussen een rioolrat en een laboratoriumrat zijn we die lage status inmiddels wel ontgroeid. Helaas hebben we die nu inge-ruild voor het zieligenhoekje.’ ‘Zielig?’ reageert Jopie verontwaardigd, ik ben niet zielig, ik heb gewoon honger.’ ‘Nee we zijn ook niet zielig,’ haastte Karel zich, ‘maar we zijn inmiddels wel de best beschermde diersoort van de wereld.’ ‘Oh, daar merk ik anders weinig van,’ schamperde Jopie, ‘iets meer luxe zou welkom zijn.’

‘Volgens mij zijn wij als soort, en jij in het bijzonder, behoorlijk verwend’ en op de toon van de hokjesvrouw vervolgde hij zijn betoog, ‘de verzorging is misschien wat kil zo nu en dan, maar wel altijd volgens de regels en die zijn strikt. Wij zijn gewend dat de kwaliteit van water, voer en bedding, perfect is. Dat wil niet zeggen dat het altijd superlekker is maar er is altijd wel genoeg. Als soort gedijen wij het beste bij regelmaat en vaste waarden in het leven. De zon begint elke dag om 7 uur te schijnen en gaat na exact 12 uur ook weer onder. De temperatuur varieert dag en nacht van 20 tot 22 graden en ook de luchtvochtigheid is nogal constant. Voelen wij ons daar lekker bij? Tja, dat is een goede vraag. Ik denk het wel, maar eigenlijk weet ik het niet omdat ik nog nooit iets anders meegemaakt heb.

Over het algemeen begint ons leven bij een leverancier en het bestaan van het fenomeen vrouwtje is bij velen van ons onbekend. Het hangt van het soort onderzoek af waar je aan meedoet of en welke externe prikkels er meegemaakt gaan worden. Er is geen echt groepsgevoel alhoewel de gelijkheid in de groep wel als belangrijk ervaren worden. Misschien niet door de laboratoriumratten zelf als wel door de onderzoekers.

Al met al blijkt steeds maar weer dat de laboratoriumratten hun leven aanpassen of aangepast weten aan een hoger doel, namelijk de wetenschap. Hun sociale leven, hun jeugd, ja zelfs hun liefdesleven is gestandaardiseerd of niet bestaand. Zijn ze daar tevreden mee, tja dat is een van de onderzoeksvragen waar de laboratoriumratten hun leven voor geven.’ Trots kijkt Karel naar Jopie, ‘Wat denk je ervan Joop, mooie tekst he, ik denk dat de hokjesvrouw hem zo kan gebruiken.’ Jopie kijkt een beetje ongemakkelijk, ‘Moet ik mijn leven geven om de vraag te beantwoorden of ik tevreden ben met mijn leven? Het is een mooie tekst hoor Karel, maar ik ga geloof ik toch liever voor de echte hokjesvrouw.’

